

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

26 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział IV Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Winkler - Galicka

SSO Dariusz Śliwiński (spr.)

SSO Mariusz Sygreła

Protokolant prot. sąd. M. W.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu B. T.

rozpoznawał sprawę **A. H.**

oskarżonego z art. 284 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Złotowie

z dnia 24.09.2015 r., sygn. akt II K 519/15

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Kosztami postępowania odwoławczego obciąża oskarżonego i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 180 zł.

D. M. W. M. S.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 września 2015 r. Sąd Rejonowy w Złotowie w sprawie sygn. akt II K 519/15 uznał oskarżonego **A. H.** za winnego ciągu przestępstw z art. 284 § 2 k w zw. z art. 91 § 1 kk, za który wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz zobowiązał do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem na podstawie art. 46 § 1 kk, a nadto obciążył go kosztami procesu (k. 75-75v).

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając go w części dotyczącej wymiaru kary (k. 104-106) a także prokurator w części dotyczącej podstawy prawnej skazania na niekorzyść oskarżonego (k. 91-92).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje okazały się bezzasadnie i nie zasługiwały na uwzględnienie.

Odnosząc się do zarzutu apelacji prokuratora Sąd Okręgowy nie podzielił jego stanowiska w zakresie konieczności powołanie w podstawie prawnej skazania art. 91 § 1 kk.

Sąd I instancji przypisał oskarżonemu popełnienie dwóch występków z art. 284 § 2 kk w warunkach ciągu przestępstw, czemu dał wyraz w kwalifikacji prawnej tych czynów powołując art. 91 § 1 kk. W ocenie Sądu Okręgowego powtórzenie art. 91 § 1 kk w podstawie wymiaru kary w niniejszej sprawie nie było konieczne, albowiem Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę za przypisany mu ciąg przestępstw w granicach ustawowego zagrożenia przewidzianego w art. 284 § 2 kk. Art. 91 § 1 kk pozwala na wymierzenie sprawcy jednej kary na podstawie przepisu, którego znamiona wyczerpują

wszystkie przypisane mu czyny, popełnione w warunkach w nim wskazanych, do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Zatem przytoczenie art. 91 § 1 kk w podstawie wymiaru kary jest konieczne jedynie w przypadku wymierzenia sprawcy kary nadzwyczajnie obostrzonej.

Przechodząc do kwestii wymiaru kary, podkreślenia wymaga, iż podstawą apelacji w przedmiocie kary może być tylko zarzut jej rażącej niewspółmierności. O „rażącej niewspółmierności kary” w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk nie można mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas, kiedy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową, wynikającą z reguł zawartych w art. 53 § 1 kk, zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone w rozmiarach niedających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary.

Należy podkreślić, iż niewspółmierność kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwo, nie odzwierciedla należycie całego bezprawia popełnionych czynów i nie spełnia celów kary. Należy mieć na uwadze, że nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę, co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczą, że kara wymierzona jawi się jako kara rażąco niewspółmierna, a więc niedającą się zaakceptować.

Sąd Okręgowy pozytywnie ocenił orzeczonego wobec oskarżonej karę. Zdaniem Sądu Odwoławczego stanowi ona sankcję sprawiedliwą, w pełni odpowiadającą dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 53 kk. I tak Sąd I instancji orzekając o karze pozbawienia wolności nie przekroczył w żaden sposób zasad wyrażonych w cytowanym artykule, tak by można było mówić o rażącej niewspółmierności, to jest niewspółmierności w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18). Przeciwnie, Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności sprawiedliwie, nie przekraczając granic przewidzianych przez ustawę, dostosował dolegliwość do stopnia winy, uwzględnił stopień społecznej szkodliwości popełnionych przestępstw, wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ta ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W tym zakresie wskazać należy przede wszystkim na wartość szkody wyrządzonej przypisanymi oskarżonemu czynami a także wcześniejszą wielokrotną karalność oskarżonego za przestępstwa podobne. Po stronie okoliczności łagodzących można wskazać jedynie na sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy ocenił, iż orzeczona wobec oskarżonego kara 8 miesięcy pozbawienia wolności za ciąg dwóch przestępstw z art. 284 § 2 kk nie może być zasadnie uznana za niewspółmiernie surową i to w dodatku w stopniu rażącym.

Podzielić należało również zapatrywanie Sądu I instancji w przedmiocie braku podstaw do formułowania wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Oskarżony był już wcześniej karany za ciągi przestępstw z art. 284 § 2 kk oraz za przestępstwo z art. 286 § 1 kk. Wymierzano mu za nie kary pozbawienia wolności, w dwóch przypadkach z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Powyższe wskazuje, iż wobec oskarżonego konieczne było orzeczenie w niniejszej sprawie kary najsurowszego rodzaju. Wcześniejsze skazania, skutkujące poddaniem oskarżonego środkom probacyjnym, okazały się niewystarczające dla zmiany jego stosunku do norm porządku prawnego. Także z uwagi na potrzeby społecznego oddziaływania skazania tylko orzeczenie wobec oskarżonego kary bezwzględnej było wystarczające dla uczynienia zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Sąd Okręgowy nie podzielił zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, co do rażącej surowości orzeczonej wobec oskarżonego kary w kontekście możliwości zastosowania wobec jego mandanta kary ograniczenia wolności z kontrolą miejsca pobytu w systemie dozoru elektronicznego. Jak już wyżej wskazano wobec oskarżonego były wcześniej orzekane kary rodzajowo surowsze. Zatem w jego przypadku orzeczenie łagodniejszego rodzaju kary nie byłoby celowe zarówno z uwagi na potrzeby prewencji indywidualnej jak i ogólnej.

Jeżeli chodzi o sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego, warto przypomnieć, iż oskarżony winien mieć na względzie przyszłość swoich bliskich zanim po raz kolejny popełni przestępstwo. Ponadto wskazać należy, iż trudna sytuacja

rodzinna oskarżonego z uwagi na konieczność odbycia kary pozbawienia wolności nie jest przesłanką stanowiącą przeciwwskazanie dla orzekania tego rodzaju kary. Może ona jednak stanowić podstawę odroczenia wykonania kary na podstawie art. 151 § 1 kkw w postępowaniu wykonawczym.

Sąd Okręgowy nie miał żadnych zastrzeżeń co do rozstrzygnięcia w przedmiocie zobowiązania oskarżonego do naprawienia wyrządzonej szkody na podstawie art. 46 § 1 kk.

Reasumując należy kategorycznie stwierdzić, że Sąd Rejonowy precyzyjnie wyważył wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar represji karnej, ustalając jej wymiar na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopnia jego zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym zasady prewencji ogólnej jak i szczególnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, nie znajdując żadnych przesłanek przemawiających za jego zmianą lub uchYLENIEM.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. t. jedn. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze i wymierzając mu opłatę w kwocie 180 zł, albowiem nie zachodziły żadne przesłanki do zwolnienia oskarżonego z tego obowiązku.

/D. Ś./ /M. G./ /M. S./